

Μετά τὸ «Ἡσάτα χόρευε» βροχή ἐξ ἀνθέων ἔρρανε τοὺς νυμφίους καὶ ἐπὶ τῶν λευκῶν στεφάνων τῶν ἐσκορπίζοντο ὑπὸ τῶν στενῶν συγγενῶν δράκες ἐκ πετάλων ρόδων. Ὅλων τὰ πρόσωπα ἀπήστραπτον ἐκ ἀρᾶς καὶ εὐτυχίας. Οἱ γονεῖς τοῦ γαμβροῦ καὶ ὁ πατὴρ τῆς νύμφης ἐφαίνοντο πλέοντες εἰς πελάγη εὐδαιμονίας καὶ ἠσπάζοντο ἀδιακρίτως ὅλους τοὺς προσκεκλημένους.

Ὁ γαμβρός ἦτο εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς εὐτυχίας του, καὶ ἀπέδιδε τὴν ὠχρότητα τῆς νύμφης εἰς τὴν εὐνόητον συγκίνησιν τοῦ ἡμεναίου. Ἡ μουσικὴ εὐθὺς μετὰ τὸ πέρασ τοῦ γάμου ἤρξατο παιανίζουσα φαιδρότατα τεμάχια. Οἱ συγγενεῖς κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς συγγενείας, παρήλαυνεν κατὰ σειρὰν πρὸ τοῦ νεαροῦ ζεύγους ἀσπάζομενος αὐτὸ καὶ εὐχόμενος εἰς αὐτὸ ὑγείαν, εὐτυχίαν, πολυτεκνίαν. Τὰ κοινὰ καὶ τὰ διάφορα ἀναψυκτικὰ ἐπὶ μεγάλων πολυτίμων δίσκων διενέμοντο ἀφειδῶς εἰς τοὺς προσκεκλημένους. Ἡ εὐφρόσυνη νύξ τοῦ γάμου ἔλαμπεν ἐκ τῶν ἀφθόνων φώτων, τῶν πολυχρῶμων ἐσθίων καὶ τῶν πολυτίμων ἀδαμάντων. Παντοῦ εὐτυχῆ μεδιάματα καὶ δάκρυα, μεθυστικὴ ἀπόπνοια ἀρωμάτων καὶ ἀνθέων, μαρμαίροντες τράχηλοι καὶ ὠλένας. Ἄλλ' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χειμάρρου τούτου τῶν μύρων, τῶν χρωμάτων, τῶν φώτων, ἡ ὀλοὴν ἐπιτεινόμενη ὠχρότης τῆς νύμφης ἀπετέλει δι' ἐμέ, μόνον δι' ἐμέ παράδοξον ἀντίθεσιν. Εἶχον ἀναγνώσει εἰς τὴν ψυχὴν της ὡς εἰς ἀνοικτὸν βιβλίον. Δὲν εἶχε λοιπὸν ἀσημονήσει ἐκεῖνον! Τὸν ἐνθυμεῖτο λοιπὸν ἀκόμη καὶ εἰς τὰς ὑψίστας στιγμὰς τοῦ ἡμεναίου! Παρήλασα καὶ ἐγὼ τελευταῖος ἐνώπιον τῶν, ὅπως τοὺς εὐχρηθῶ. Ἐσφίξα τὴν χεῖρα της καὶ ἠσπάζοντ' ἡ ψυχρότητα μαρμάρου νὰ παγώσῃ τὰς φλέβας μου. Εἰς τὴν εὐχὴν μου «νὰ ζήσετε» ἤγειρε τοὺς κἀτῶ νεύοντας ὀφθαλμούς της, καὶ εἰς τὸ βάθος τῶν εἶδον τὴν αὐτὴν μουσικὴν λάμψιν, τὸν ὁποῖαν καὶ εἰς τοὺς σδύνοντας ὀφθαλμούς τοῦ φίλου της, ἐνῶ ἡ ἐκφρασίς της μορφῆς της μοῖ ἔλεγε μὲ ὕψος ἐπιπλήξεως, «Νὰ ζήσω! καὶ ὁ ὄρκος μου;» Μὲ κατέλαβε φρίκη. Ἐξῆλθον εἰς τὸν ἐξώστην, ὅπως ἀναπνεύσω. Ἐσθίριξα τὴν κεφαλὴν μου ἐντὸς τῶν δύο χειρῶν μου, καὶ ἀνεπόλησα τὸν φίλον μου, τὸν καλὸν μου φίλον. Μεθ' ὅλων δὲ τὸν θόρυβον τῆς αἰθούσης ἤκουσα περιδομδοῦσαν εἰς τὰ ὦτα μου μουσικὴν φωνήν, λέγουσαν μοι, «Εἶμαι ἐσὺ! Εἶμαι ἐσὺ».

Ἀπὸ τοῦ ἐξώστου μὲ τοὺς δακρυσμένους ὀφθαλμούς μου παρετήρησα μετ' ὀλίγον ζεύγη χορευτῶν κολυμβῶντα εἰς τὸν στροβιλῶδη ποταμὸν τῆς μουσικῆς τοῦ Στράτου. Ἐν τῇ ἐντάσει τῆς ἐξημεμένης φαντασίας μου ἐξελάμβανον τὸ σπινθηρόβολοῦν ἐκ τῆς μετάξης καὶ τῶν ἀδαμάντων πλῆθος, ὡς χορὸν πνευμάτων, ἐν τῷ μέσῳ δὲ αὐτῶν τὴν νύμφην, ὡς λευκὴν ψυχὴν πτερυγίζουσαν μεταξὺ στρατιᾶς ἀγγέλων. Εἰσῆλθον ἢ μάλλον ὤρμισα εἰς τὴν αἰθούσαν ὠθούμενος ὑπὸ ἀοράτου σιδιρᾶς χειρός, καὶ ἡ αὐτὴ φωνὴ ἐψιθύριζεν εἰς τὰ ὦτά μου. Χόρευέ την! Χόρευέ την!» Μηχανικῶς πῶς εἰρήθη πρὸ τοῦ ἀ-

νακλίντρου ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐκάθητο μόνη ἡ Ἐλένη. Ἦτο κατάκοπος ἐκ τοῦ στροβίλου. Ἐφαίνετο συντετριμμένη. Λεπτὸν ῥάντισμα ἰδρώτος ἐστεφάνωνεν ὡς μαργαριτῶδες στέμμα τὸ κάτωχρον μέτωπόν της. Μόλις ἐμάντευσε διατὶ τὴν ἐπλησίασα, ἂν καὶ ἐξιντλημένη, ἀνιγέρθη ζωηρῶς, ἐγρίθη ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου, ὡς νὰ ἐνέδιδεν εἰς ἀκαταγώνιστον μυστηριώδη ἔλξιν, ἥτις τὴν ὤθει πλησίον μου. Χορεύσατε! Χορεύσατε! μου ἔλεγε ἢ φωνὴ ἀλλὰ κἀπὼς ὀργίλη τὴν φορὰν ταύτην. Καὶ ἀνάρπαστοι ὑπὸ ἰσχυροῦ μαγνητικοῦ ρεύματος ἐστρεφόμεθα, ἐστροβιλιζόμεθα, περιδινούμεθα ὡς νὰ μᾶς ἐκάρθωναν ἀνωθεν πτερὰ εἰς τοὺς ὤμους μας, ἐν ᾧ εἰς τὸν ἡλογερὸν αἰθέρα ἀγνωστος, οὐρανία μουσικὴ ἐρρυθμίζε τὸ πτερωτὸν βῆμα μας. Χορεύσατε! Χορεύσατε!» Δὲν εἰσείρω ἂν ἤκουε καὶ αὐτὴ τὴν παράδοξον ἐκείνην ἁρμονίαν, ἀλλὰ τὸ βλέμμα της προσελάμβανεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀόριστον ἔκστασιν, προσηλούμενον εἰς τὸ κενόν. Ἦκουον, ναί, ἤκουον τὴν καρδίαν της πάλλουσαν μέχρι διαρρήξεως· τὸ δὲ ἡμίγυμον στήθος της βραίως ἀνεκολλοῦτο ὑπὸ τὴν ἐνδόμυχον τρικυμίαν τῆς ψυχῆς της. Ἦν καὶ προσκολλημένη ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου ὡς βελὸν εἰς τὸν μαγνητικὸν σίδηρον, κατὰ τοῦ να τὴν ἀποσπάσω· καὶ ἐρρίθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου ὑπὲρ ποτε ὠχρά. Ὁ ἰατρός συζυγός της ἐντρομος τὴν ἐπλησίασε· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον καθυσάχασεν λέγων εἰς τοὺς γονεῖς του μετὰ ἠρέμου μεδιάματος:

— Εἶνε συγκίνησις! δὲν ἔχει τίποτε!

Μετά τινος στιγμᾶς ἡ μουσικὴ κατέπαυσεν. Οἱ προσκεκλημένοι φαιδροὶ ἀνεχώρησαν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον. Τὸ φῶτα ἔσβησαν. Ἡ πρὶν θορυβώδης καὶ ἐξαστραπτουσα αἰθούσα ἐγένετο σκοτεινὴ, φωτιζομένη μόνον ἀμυδρῶς ὑπὸ τοῦ λύχνου τοῦ παραπλευρῶς κειμένου κοιτῶνος, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἡ περιχρυσος νυμφικὴ κλίνη μὲ τὰ ροδοβαφῆ κλινοςκεπάσματα ἀνέδιδε μουσικὴν τινα λάμψιν. Προσκλίνων ὁ νυμφίος ἐπὶ τῆς συζύγου του ἐξηπλωμένης ἐπὶ τοῦ πλησίον τῆς κλίνης ἀνακλίντρου, μὲ λέξεις τρυφερᾶς ἀγάπης καὶ συζυγικῆς στοργῆς προσεπάθει νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ καὶ νὰ τὴν καθισχυράσῃ διὰ τὴν συγκίνησιν της. Ἡ Ἐλένη τρέμουσα ὡς τρυγῶν ἀνεσπειροῦτο εἰς τὴν γωνίαν τοῦ ἀνακλίντρου. Ὁ σύζυγος ἐνόησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφήσῃ μόνην κατὰ τὴν πρώτην νύκτα καὶ ἀσπασθεῖς τὸ μέτωπόν της εἰσῆλθεν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον. Μείνανα μόνη, ὤρμισεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἀνοίξασα αὐτὸ ἀνεπνευσε θορυβωδῶς. Ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ κλαύσῃ, ὅλλ' οἱ ἐξογκοῦντες τὸ στήθος της λυγμοὶ ἐξέσπωνμόνον εἰς ὑποκώφους στόνους. Ἐσφίγγε μὲ τὰς χεῖρας τὸ στήθος νομίζουσα, ὅτι οὕτω θὰ ἀνέβλυζον τὸ δάκρυά της. Δάκρυα οὐδαμοῦ. Δὲν ἠδύνατο νὰ κλαύσῃ. Ἀόρατος χεῖρ περιεσφίγγε τὸν λαιμὸν της καὶ ὡς δῆς συστρεφόμενη κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου πάλιν μὲ ἐξηπλωμένους τοὺς βραχίονας της. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἀνατινασσομένη εἰς ἕκαστον στεναγμὸν της ὑπὸ

τῶν ἐσωτερικῶν ἐλατηρίων τοῦ ἀνακλίντρου, τὰ ὁποῖα ἐφαίνετο ὠθοῦσα μυστικὴ δύναμις, δὲν ἠδυνήθη νὰ κλαύσῃ. «Δάκρυα, Παναγία μου, δάκρυά δός μου», καὶ ἔπεσε γονυπετῆς πρὸ τῶν εἰκόνων, τῶν ὁποῖων ἡ κανδήλα εἶχε σδύσει μετ' ἀλλοκότου τριγμοῦ. Ἀλλὰ ὡς νὰ εἶχε διὰ παντὸς στερεώσει ἡ πηγὴ τῶν δακρύων της, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἔμενον ξηροὶ, πάντοτε ξηροὶ. Ἀλλόφρων ἠγέρθη καὶ συρομένη μηχανικῶς ἐρρίθη ἐπὶ τῆς κλίνης, ὅπως ἀναπαυθῆ, ἀλλὰ φωνὴ παραδόξως βομβοῦσα εἰς τὰ ὦτα της, τῇ ἐψιθύριζε «Ὁ ὄρκος σου! ὁ ὄρκος σου!» Τότε ἐκτείναςα τοὺς τρέμοντας βραχίονας πρὸς τὴν ἀγνωστον φωνήν, πρὸς τὸ ἀνωθεν τῆς κλίνης της περιγίζον πνεῦμα, ἠγέρθη ὅπως σφίγξῃ αὐτὸ εἰς τὸ ἀσπᾶλλον στήθος της, καὶ κατέπεσε μετὰ πατάγου ἐπὶ τοῦ δαπέδου...

Ἀψυπνισθεῖς ἐκ τοῦ θορύβου ὁ σύζυγος ὤρμισεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς συζύγου του. Ἰδὼν ἐσδεσμένην τὴν κανδήλαν ἐρρηξεν κραιγιὴν τρόμου. Ἐζήτησε φῶς καὶ ἐκάλεσε τὴν ὑπηρετρίαν. Ἠπλαητεῖ ἐν τῷ σκότει διπυθύνθη πρὸς τὴν κλίνην, ἀλλὰ προσέκρουσεν ἐπὶ τοῦ ἐκτάδην κειμένου σώματος τῆς γυναικὸς του τὴν ἤγειρεν ἐκ τοῦ πατώματος καὶ τὴν ἐξήπλωσεν ἐπὶ τῆς κλίνης προσπαθῶν ἐν τῷ σκότει νὰ ἀνοίξῃ τὸν στήθος ἐσθῆσόν της. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ ὑπηρετρία εἰσῆλθε κρατοῦσα κηρίον. Εἰς τὴν θῆαν τῆς θανασίμου ὠχρότητος τῆς κυρίας της, ὠπισθοδρόμisen ἐντρομος Ὁ ἰατρός ἐσθίριξε τὸ σῶς του ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς συζύγου του. Αὕτη εἶχε παύσει πάλλουσα. Ἦτο νεκρά.

— Ὡ Ἐλένη! εἶπεν ὁ ἰατρός καταπίπτων ἐπὶ τοῦ θερμοῦ σώματος της, «ἔπασχε λοιπὸν ἡ καρδιά σου, καὶ τὸ ἡγνόουν;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐσδυσσε τὸ κηρίον εἰς τὰς χεῖρας τῆς ὑπηρετρίας, ἥτις ἐμβρόντητος ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς κλίνης, ποιοῦσα τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ:

«Μέγας εἰ Κύριε!»

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ.

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

Ἐν τῷ καφενεῖῳ.

A—Καὶ τί θὰ κάμετε ὅταν σῶς τόχη κατὰ κίβδηλον χαρτοπόνημα;

B—Θὰ τὸ δώσω τῆς γυναικὸς μου.

*

Ἐν συναναστροφῇ.

Ἐκείνος. — Εἶσαι ἡ μόνη κόρη ἡ ὁποία δύναται νὰ μὲ καταστήσῃ εὐτυχῆ.

Ἐκείνη (ἀκχιζομένη). — Νὰ τὸ πιστεύσω;

Ἐκείνος. — Ναι, ἀγάπη μου, ἔχω δοκιμάσει τόσας ἄλλας!

*

Φιλικὸς διάλογος.

A—Πῶς ἐπωλήθησαν ἅπαντα τὰ ἀντίτυπα τῶν ποιημάτων σου;

B—Ναι, ὁ θεὸς μου τὰ ἠγόρασεν ὅλα.

A—Ἦσως διὰ τὴν σὴν οἰκογενειακὴν τιμὴν.